

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ EDWIN RUFT

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Με κάποια άνησυχία, η Μπή Λανκάστερ συλλογιζόταν ότι η σως είχε κάνει μία τρέλλα, όταν αποφάσισε να γίνει η σύζυγος ενός γοητευτικού ευπατρίδου, σαν τον Σερ Τζέρρυ Λανκάστερ. Η κοινωνική απόστασι που τους χώριζε, ήταν μεγάλη και μονάχα η μεγάλη αγάπη τους έκανε ως τώρα τη Μπή να παραβλεπή το γεγονός, ότι ο άριστοκρατικός κύκλος, στον όποιο είχε μπη μετά το γάμο την άνεχόταν μ' ευγένεια, προς χάριν του άνδρός της. Σήμερα όμως έβλεπε έναν άλλο σοβαρότερο κίνδυνο. Η ευτυχία της κινδύνευε κι' όσο παρακολουθούσε το αδιάκροτο, το προκλητικό φλέτ της Χλόης Βάρν με τον Τζέρρυ, τόσο η καρδιά της σφιγγόταν από ανέκφραστη αγωνία. Γιατί είχε αντιληφθή ότι κι' ο άνδρας της φαινόταν γοητευμένος από την εαυθή ώμορφια της νεαρής γυναίκας. Ωστόσο, εκείνο το βράδυ, η Μπή συγκράτησε την αγανάκτησή της, κι' όταν οι καλεσμένοι τους άρχισαν να φεύγουν, η Χλόη πήγε να την καληνυχτήση, μίλησε μ' ευγένεια σ'η γυναίκα που προσπαθούσε να της πάρη τον άνδρα της.

Την επομένη, ο Τζέρρυ θύμωσε σ'η γυναίκα του, ότι ο Λόρδος Γζόνου Κόμπντεν τους είχε καλέσει για να περάσουν το Σαββατοκύριακο τους σ'την έξοχική έπαυλή του.

—Ο Τζόνου μας περιμένει την Παρασκευή, είπε ο Τζέρρυ. Θα ευχαριστηθώ να πάμε, γιατί έχει ένα θαυμάσιο γήπεδο του γκόλφ.

—Ποιοί άλλοι θα πάνε; ρώτησε η Μπή.

—Μονάχα ο Σόνου Ράντ με τη γυναίκα του, η Λαΐδη Ταυλάμπορ, ο Τζακ Φάρμυμπ και ίσως η Χλόη, αν το κατορθώση. Τι λές, θα πάμε;

Η νεαρή γυναίκα στάθηκε αναπληρώσιμη Για μία στιγμή θέλησε να του πη να πάη μόνος του, αλλά άμέσως σκέφθηκε πως αυτό θάταν ωσπη τρέλλα. Δεν έπρεπε να τον αφήσει έτσι ελεύθερο σ'α δίστα της πονηρής εκείνης γυναίκας. Κι' αποφασιστικά είπε:

—Βέβαια, θα πάμε, αφού το έπιθυμείς. Ξέρεις πόσο συμπαθώ τον Κόμπντεν.

—Ναι, είναι καλός κι' ειλικρινής φίλος, είπε ο Τζέρρυ μ' άδυστορία.

Την Παρασκευή το απόγευμα, το ζεύγος Λανκάστερ ξεκίνησε για το Κέντ, όπου κατοικούσε ο Λόρδος Κόμπντεν. Κι' ενώ το αυτοκίνητο έτρεχε, η Μπή συλλογιζόταν ότι πιθανόν θ' αποφασίζον η τύχη της στις τρεις προσεχείς ιερές. Είχε ακούσει να λέγονται πολλά εις βάρος της Χλόης Βάρν. Λίγους μήνες προητέρα, η Ιστορία του διαζυγίου της είχε προκαλέσει ένα μεγάλο κοινωνικό σκάνδαλο, του οποίου τις λεπτομέρειες είχαν αναγράψει η έφημερίδες. Κι' η Μπή, η τιμία και λεπτή, αναστράχιαζε με τη σκέψη ότι μπορούσε να συρθη τ' ένομά της σ' ένα παρόμοιο σκάνδαλο.

Ένα άλλο αυτοκίνητο τους προπέρασε εκείνη τη στιγμή, τρέχοντας με καταπληκτική ταχύτητα. Η γυναίκα που το οδηγούσε τους χαϊρέθηκε με το χέρι της κι' άμέσως το άμαξι χάθηκε σ'ε μία στροφή του δρόμου.

—Η πάντοτε βιαστική Χλόη! είπε ο Τζέρρυ γελώντας. —Ωστε ήρθε κι' η Χλόη, σκέφθηκε η Μπή. Ήρθε χωρίς άλλο για να φλερτάρη με τον Τζέρρυ!..

Το βράδυ, μετά το δείπνο, η Μπή έπαιξε μπριτζ με τη Λαΐδη Ταυλάμπορ και το ζεύγος Ράντ. Είχε αποφασισθή εξέγνωση σ'το παιχνίδι, γιατί έβλεπε σ'ε μία άκρη της σάλλας τη Χλόη, η οποία κούβενιαιζε με τον Τζακ Φάρμυμπ κι' ήξερε ότι ο Τζέρρυ έπαιζε μπιλιάρδο με τον οικοδόπητο.

—Ποιός ξέρει, σκέφθηκε η Μπή, ίσως έχω υπερβάλει τα πράγματα και να μην υπάρχει τίποτα σοβαρό μεταξύ του Τζέρρυ και της Χλόη.

Με την παρήγορη αυτή σκέψη, άφωσώθηκα σ'το παιχνίδι. Όταν έτελειωσε η παρτίδα και γύρισε να κυττάη, είδε ότι ο Τζακ είχε άπομείνει μόνος του. Η Χλόη είχε εξαφανισθή. Η Μπή, με

—Η πάντοτε βιαστική Χλόη, είπε ο Τζέρρυ.

την πρόφασι πως κουράστηκε να παίξει, παραχώρησε τη θέση της στον Τζακ και βγήκε από το σαλόνι. Πήγε σ'η σάλλα του μπιλιάρδου, αλλά κι' εκεί ο Λόρδος Κόμπντεν βρισκόταν μόνος του και άσκαπα χτυπούσε εδώ κι' εκεί τις σφαίρες του μπιλιάρδου.

—Μπή, είπε ο Λόρδος μόλις την είδε. Τι έγινε εκείνος ο ήλιθος ο άνδρας σου; Με την πρόφασι πως πάει να πη κανένα λικέρ, μ' άφησε μιά ώρα τώρα και δεν ξανάρθε πειά.

—Αν πηνη άπ' έκεινη την ώρα, θά' έχη μεθύσει, φαντάζομαι, άπάντησε η νέα με βιασμένο γέλιο.

—Μα έπιτρέπεις, μικρή μου Μπή, να σου μιλήσω σαν παλός φίλος; ρώτησε ο Σερ Κόμπντεν, άκουμπώντας το χέρι του άπάνω σ'το μπράτσο της νέας. Ξέρεις ότι σ' εκτιμώ και σ' αγαπάω ειλικρινώς...

—Τό ξέρω, φίλε μου, κι' έγώ σ'ε συμπαθώ πολύ.

—Γι' αυτό ήθελα να σου μιλήσω φιλικά. Πές μου, τι συμβαίνει με τον Τζέρρυ;

—Τι... τι θέλεις να πης; τραύλισε η νέα χλωμιάζοντας.

—Ίσως δεν πρέπει να μπερδεύομαι σ'α ιδιαίτερά σας, αλλά δμολογώ ότι λυπάμαι να βλέπω τον Τζέρρυ να γελοιοποιη τον εαυτό του. Καταλαβαίνεις τί θέλω να πώ... Ίσως, ήταν λάθος μου που κάλεσα τη Χλόη εδώ... Είνε χαριτωμένη, αλλά έπικινδυνη... Φυσικά, αν ήξερα...

—Είμαι βέβαιη ότι θά άπέφευγες να την καλέσης, Τζόνου.

—Μπορεί να γέρασα, μικρούλα μου, αλλά αντιλαμβάνομαι η γυναίκα τριγύρω μου. Η Χλόη δεν χωρατεύει, όταν έχη έναν άρισμένο σκοπό. Προητέρα την είδα καθώς περνούσε μπροστά από την πόρτα. Την είδα που έγνεψε στον Τζέρρυ για να την ακολουθήση. Κι' οι δύο τους νομίζουν πως δεν άντελήφθη τον παιχνίδι τους. Πήγαν σ'όν κηπο...

—Τι πρέπει να κάνω, Τζόνου, συμβουλέψε με!

—Ο κίνδυνος έρχεται από την Χλόη κι' όχι από τον Τζέρρυ. Αυτός είναι θαμπωμένος από τη γοητεια της. Τον λυπόμμαι! Δεν φταίει... Τά λάθη είνε ανθρώπινα...

—Ίσως, ψιθέησε η Μπή κι' τά μάτια της βούρκωσαν. Ίσως έκανε λάθος που με παντρεύτηκε. Η οικογένεια μου είνε έντιμη, άξιοπρεπής, αλλά δεν άνήκουσε βλέπει, σ'όν δικό σας άριστοκρατικό κύκλο. Ίσως γι' αυτό να...

—Ανοησίες! τη διέκοψε ο Λόρδος Κόμπντεν. Είχα γνωρίσει άλλους τόν πατέρα σου, ήταν λαμπρός άνθρωπος και, με την πίστι μου, δεν ξέρω αν σ'την άνωτατή κοινωνική τάξη υπάρχουν πολλοί, τόσο ήμιοι και λεπτόν αισθημάτων άνθρωποι, σαν αυτόν...

—Άπειδη άκριβώς, αναστράφηκα με έντιμες άρχες, γι' αυτό ύπεφέρω περισσότερο μ' αυτή την κατάσταση της ύποκρισίας

και της απάτης. Δεν έχω ανάλογα δπλα για ν' αντιπαλαίσω.
—'Η τιμότητα, μικρούλα Μπή, είνε ένα φυσικό δπλο και τὰ φυσικά δπλα είνε τὰ καλύτερα. Μεταχειρίσου λοιπόν τὰ φυσικά δπλα σου και πιστέψε με, συχνά ή τιμότητα νικά την άδυναμια, στην όποια παρεούρηθ ή άλλος.

—Ω, Τζόννυ, φαντάζεσαι με τὰ σωστά σου, ότι με τὸ αδύνατο δπλο της τιμότητας μπορώ νὰ νικήσω τή γοητεία, τή χάρη, και τὰ τεχνάσματα της Χλόης ;

—Ναι, μικρή μου Μπή, τὸ πιστεύω αδίστακτως. Τὸ ειλκρινές βλέμμα σου, ή άγνή πνοή της ψυχικής ύγιαίας σου, μπορεί νὰ νικήση τις ραδιουργίες και τήν απάτη. Δοκίμασε! Οί κλέφτες, όταν βλέπουν τὸν κίνδυνο, φεύγουν...

—'Ηταν μεσόνυχτα περασμένα, όταν ή Χλόη ανέθηκε στην κάμαρά της. "Εμεινα κατάπληκτος, βλέποντας τήν Μπή νὰ τήν περιμένη εκεί".

—Γι γυρεύεις τέτοια ώρα στην κάμαρά μου ; ρώτησε ή Χλόη πνευχωρημένη.

—Θέλω νὰ σοῦ μιλῶω ιδιαιτέρως, Χλόη, άπάντησε ή νέα. Και αὐτά πού έχω νὰ σοῦ πῶ είνε σοβαρά...

—'Η τραγικό φος! γέλασε ή Χλόη κοροϊδευτικά. "Εξηγήσου λοιπόν!

—Θά εἶμαι ειλκρινής μαζί σου, Χλόη. 'Ενωῶ νὰ μοῦ πῆς άν θέλεις τὸν Τζέρρυ. 'Αν τόν άγαπάς, είνε ελευθερος νὰ διαλέξη μεταξύ μας. "Αν όμως θέλεις άπλάως νὰ περνάς τὸν καιρό σου, θά σε παρακαλέσω νὰ τόν άφήσης ησυχο.

—Δέν νομίζεις, άγαπητή μου, ότι γίνεται κάπως γελοία ; ρώτησε ή Χλόη περιφρονητικά. "Αν άγαπάω ή όχι τὸν Τζέρρυ σου...

—Απάντησέ μου καθαρά, Χλόρη Βάρν, άλλοιώς...

—Άλλοιώς, τί ; Μὲ φοβερίζει μήπως ; Σέ πασακαλώ νὰ μ' άφήσης ησυχη και νὰ βγης άμέσως από τήν κάμαρά μου.

—'Ωστε δέν θέλεις νὰ μου άπάντησης ;

—Όχι! Πήγαινε! Θέλω νὰ κοιμηθώ!

Στην κρσιμη όμως αὐτή στιγμή, ή Μπή κατάλαθε πὸς άν έφευγε, θά έχασε τὸ παιχνίδι "Αρπαξέ τὸ χέρι της αντιπαλου της και τὸ εσφίσε δυνατά.

—'Αφοῦ τὸ θέλεις, εἶπε ή άλλη με λύσσα, μάθε ότι ὡς τώρα ὁ Τζέρρυ μοῦ ήταν σδιάφορος. 'Απ' ἔδω κι' ἔμπρός θά σοῦ τὸν πάρω. Κρσιμα μάλιστα, πρόσθεσε κοροϊδευτικά, πὸς δέν άκουσες τήν κοῦθένια μας προθήτερα, στὸν κήπο. Θά ήξερεις τότε ποιάν από τις δύο μας άγαπά.

—'Αν είν' έτσι, δέν έχω τίποτε νὰ πῶ. Εἶχομαι νὰ ευχησῆτε, εἶπε ή Μπή με σθησμένη φωνή και θήγικε γρήγορα από τὸ δωάτιο.

Πέντε λεπτά κατόπιν, ή Μπή έφευγε με τὸ αὐτοκίνητό της, από τὸ σπιτι πού τήν φιλοξενούσαν. Εἶχε φύγει κρυφά και μόνη της, παρὰ τις διακαυτηρίες τού Μπρασον, τού σωφέρ τού Λόρδου Κόμπντεν, ὁ όποιο προσφερόταν νὰ τή συνοδέψη.

Μὲ τὸ θάνατο στην ψυχή, ή Μπή πήρε τὸ δρόμο τού Λονδίνου Καταλάβαινε πὸς τὸ φερίμω της ήταν άσπετες, ότι δέν έπρεπε νὰ εἶχε φύγει έτσι. 'Αλλά ή σκέψης ότι ὁ Τζέρρυ δέν τήν άποπυσε πειά, εἶχε γέμισε τήν καρδιά της μ' άπελπισία. "Ηθελε νὰ βρεθῆ μόνη της, με τὸν πόνιο της. "Ηθελε ν' άποφυγῆ τις περιπτώσεις ἐξηγήσεις με τὸν άνδρα της, νὰ μὴ τὸν δη πειά...

—'Ωστόσο, ὁ σωφέρ Μπρασον μολις έφυγε ή νεαρή Λαδη Λανκάστερ, έοπευσε νὰ εἰδοποιήσει τὸν Λόρδο Κόμπντεν. Κι' έτσι, πρστω προφθέση ν' άπομακρυνθῆ πολυ, ή Μπή άκούσε ξαφνικά πίσω, τὸ κλάσον κάποιου αὐτοκινήτου, ἐνω συγχρόνως τὰ φῶτα τῶν προβολέων τού έπεφταν άπάνω της. "Η νέα παραμέρισε γὰ ν' άφήση τ' άλλο άμάξι νὰ περάσει, αλλά άμέσως άντελήφθη ότι τήν παρακολούθουσαν... "Ηταν ὁ άνδρας της ίσως ή ὁ Κόμπντεν... Πι' ασυλλόγιστα έβαλε ἔμπρός της τήν ταχίπιτα.

Ξαφνικά, κάποιο σκυλλά, έκει πὸς διέσχιζε τὸ δρόμο, κοντοσάθηκε τυφλωμένο από τὸς προβολείς τῶν δύο αὐτοκινήτων. Πά νὰ τὸ άποφυγῆ, ή Μπή έκανε μια άπότομη στροφή και πάτησε δυνατά τὰ φρένα.

Τότε, μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, συνέθε τὸ κακό. Το αὐτοκίνητο έστριψε άπότομα, καθάλιεκε τὸ χοντάκι τού δρόμου κι' αναποδογυρίστηκε σὸ πλαγιῶ χωράφι. "Η Μπή έβγαλε μια κραυγή φρίκης, καθώς τανάχτηκε πέρα, και λιποθύμησε...

—'Όταν άνοιξε πάλι τὰ μάτια της, εἶθε τὸ δρόμο πρσσωπο τού Τζέρρυ σκυμένο άπάνω της. "Ο νέος ήταν γονατισμένος δίπλα της και τήν κρατούσε ανασηκωμένη στην άγκυλιά του, ἐνω ὁ Λόρδος Κόμπντεν της έστράζεε λίγο κονιάκ σὸ στόμα.

—'Αγαπημένη μου! έλεγε ὁ Τζέρρυ. Λατρεύη μου!... Θεέ μου, όταν σκέπτιμα ότι μπορούσες νὰ σκοτωθῆς...

—'Ισως θάταν προτιμότερο, ψιθύρισε ή νέα.

Διακριτικά, ὁ Λόρδος Κόμπντεν άπομακρυνθηκε. Αὐὸ χοντρά δάκρυα κύλισαν από τὰ μάτια τού Τζέρρυ κι' έπεσαν άπάνω σὸ πρσσωπο της νέας.

—Τζέρρυ!... Ω, αγαπημένε μου, μὴν κλαίς! Εἶμα καλά, δέν έχω τίποτε!

—Μπή, μικρούλα μου, γιατί ἔδκανε αὐτὸ ; Νόμιζα πὸς θά φρελλαθῶ τή στιγμή πού εἶδα τ' αὐτοκίνητό σου ν' αναποδογυρίζεται. Πές μου, τί σοῦ συνέθε ; Πι' σ' έκανε νὰ φύγης έτσι ;

—Μά... γιὰ νὰ τ' άφήσω ελευθερο, Τζέρρυ...

—'Όταν ὁ σωφέρ μάς εἶπε ότι έφυγες, κατάλαθα πὸς κάτι

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

H ΝΥΧΤΑ

(ΤΟΥ ΑΛΦΡΕ ΝΤΥΜΠΟΥ)

Τού δειλινοῦ ή πεντάμορφη και μόνη θυγατέρα,
τὰ σκετινά βραχιόλια της περνάει στὰ μαύρα χέρια,
σθθνει τού ήλιου τὸ λαμπρὸ τὸ φῶς, στὴ δύση πέρα,
και πίσω της τὸ φορέμα τ' άπλώνει ὡς τ' αστέρια.

—'Ω, νύχτα, ὠραία μου κυρά, βασίλισσα μεγάλη,
τοῦ τ' ελαφρο τὸ πόδι σου γλυστράει στὰ δνειράτα μας
κι' έκει ψηλά τὸ έθένινο στεφάνι σου έχεις βάσει
σε κάποιο μέρος μυστικό κι' άγνωστο στὴ ματιά μας

Ρίξε ματιά πονετική στὸν κόσμο τὸ θλιμμένο,
σκυφτὸ εἶνε τὸ κεφάλι μας, τὸ σῶμα κορμασμένο.
Τ' Ω νύχτα, λ κνισε άπλάως τήν κοιμισμένη φύση.

Μὲ τ' άσαρκα τὰ χέρια σου μέσ' στ' ούρανοῦ τὰ πλάτη
πού τὸν φωτίζουσε θαμπά με τ' άγρυπνο τους μάτι
τ' αστέρια—λάμπες θαυμαστές—ὡς πὸς ή αὐγή τὰ σθθση—

H ΦΩΤΙΑ

(ΤΟΥ ΑΛΦΡΕ ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ)

Στὴ φτωχική καλυθσα τὸ σά γύρισε ἕνα βράδυ
κι' εἶθε μιόσθηθη φωτιά σε κάποιο χαμοκλάδι,
έπίστεψε πὸς δνειρο τού έθάμπωσε τὰ μάτια
όταν τὰ σήκωσε ψηλά πρὸς τ' ούρανοῦ τὰ πλάτια.
Γύρω του ή νύχτα ή σκετινή κι' ή γῆς ή φλογισμένη
Σάν άλλοτε ή γυναικα του, γιατί δέν τὸν προσμένει
και λίγη σάχτη ἔδω κι' έκει άπλώνεται σὸ χῶμα :
Πρὶν τὰ ρωτήση στοργικά, πρὶν τ' άντικρῆση ακόμα
τ' άγαπημένα του παιδιά έτρέξανε κοντά του
κι' άρχισαν ὅλα νὰ τὸν λέν τὸ χέρι τού θανάτου
πὸς άρπαζαν άλύπητα, τὴ δύστηνη μητέρα,
ἐνω ή φωνές της πνίγονταν σὸ φόσημα τού-άγέρα.
Μὲ κερωμένο πρόσωπο άκούει τὰ παιδιὰ του,
και τώρα νοιάζει ὁ δύστοχος τήν τῶνη συφορά του,
μὰ εἶτε ἕνα κλάμα ή μια λαλιά δέν βγαίνει άπ' τὸ λαρύγγι
τὰ άρρανεμένα του παιδιά στην άγκυλιά του σφίγγει
και ψιθύριζει ὁ άμοιρος μ' άπελπισία μεγάλη :

—'Η πείνα έτόυτη τὴ βραδεία κι' ὁ θάνατος τήν άλλη!*

Σ' ἕνα λιθάρι άκούμησε με μάτια βουρκομένα
κι' ἐνω κυττάζει τὸν καπνὸ πὸς ὠρνώνεται ὀλοένα
μαύρος πυκνός, σθέλειωτος κι' ὀλο στὰ ὕψη φτάνει.

—Τι άλλο τώρα τοῦμεινε :—τὸ λογικό του χάνει...

σοβαρὸ σοῦ συνέθε. Σέ ακολουθήσα άμέσως με τὸν Τζόννυ...
Πιστέψε με, Μπή, όταν εἶδα τὸν φοβερὸ κίνδυνο πὸς διέτρεξες,
κατάλαβα πὸσο βαθειά σ' άγαπῶ. Δοξάζω τὸ Θεὸ πὸς με λυ-
πήθηκε και δέν σ' έχασα...

—Τζέρρυ, ίσως νὰ μὴ φταίς πολυ. Βλέπεις, δέν άνήκω στὸν δικὸ σου κόσμο...

—'Αλλά, ἀνόητο παιδι, γιὰ μένα, ὁ κόσμος ὀλος εἶσαι σὺ.
Γάρρα περισσότερο παρὰ ποτέ!...

—'Ωστε... θέλεις νὰ ξαναρχίσουμε τήν παλιὰ ζωη μας... ὀι δύο μας ;

—'Πάντοτε και μόνο οἱ δύο μας, πολυαγαπημένη μου, εἶπε ὁ νέος και γιὰ νὰ κρῆψη τὴ συγκίνησή του, τὴ γέμισε φιλιά.

—'Ο Λόρδος Κόμπντεν πλησίασε ἐκείνη τὴ στιγμή και μ' εἰθυμο τόνο εἶπε :

—'Ε, σείς οἱ δύο, δέν νομίζετε πὸς ἕνα ποτηράκι κονιάκ θά έκανε καλό και στοῦς τρεις μας ; Εἶνε ἕνα φυσικό δπλο ἕνα-ν' οἱ τῆς.. άδυναμίας...

—'Ο Τζέρρυ Λανκάστερ ήπιε τὸ κονιάκ πὸς τὸ προσέφερε ὁ φέλος του, χωρίς ὡστόσο ν' άντηλήφθη τήν έννοια τῶν λόγων του. Μὰ ή Μπή, κατάλαθε...